

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΙΛΗ

ΘΕΡΙΝΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ

ΑΙ ἔδῳ ἡ αὐγή, ἀγαπητή μου φίλη, ἀπλώνει δειλὰ εἰς τὸ στερέωμα τὴν χλωμὴν φωτολαμπὴν τῆς ῥοδοβάφουσα τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Ἡ πρωινὴ αὔρα ψιθυρίζει περιπαθῶς διὰ μέσου τῶν δροσολουσμένων φυλλωμάτων τῶν δένδρων τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τοῦ αἰωνίου ἔρωτος. Τὰ πουλάκια γοργοπετοῦν ὀλόχαρα ἀπὸ κλώνου εἰς κλώνον καὶ ἐκχύνουν εἰς μελωδίαν κάθε πόθον των τρελλόν, πλημμυροῦντα τὸν ἀέρα μὲ μίαν ῥοδὴν χιλιόστομον, ῥοδὴν πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία σφύζει μὲ τόσῃ φαιδρότητα γύρω των.

Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνὸ τῆς Μάλης φθάνει μαζὺ μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου τὸ γλυκύφωνο κουδούνισμα τῆς στάνης, ἥτις μαδᾷ πρῶτῃ πρῶτῃ μὲ τὸ γλυκοχάραγμα τὸν τάπητά του τὸν βελούδινον, ὑγρὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν δρόσον.

Καὶ ἔδῳ τὸ κῦμα ἀφίνει ἀπαλὰ εἰς τὴν ἀκτὴν ὑγρά φιλήματα. Ἡ φιλέρημος ἀηδὼν ταράττει τὴν πένθιμον γαλήνην τῆς νυκτὸς μὲ τὸ εὐστροφον ἄσμα τῆς, ἀποδίδουσα εἰς περιπαθεῖς στεναγμοὺς ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ μικρὰ τῆς καρδία.

Ὁ ἥλιος μεταστοιχειώνει καὶ ἔδῳ εἰς πελωρίους ὄγκους ἀπέφθου χρυσοῦ τῆς δύσεως τὰ νέφη, λουόμενος εἰς τὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Ἰονίου καὶ ἀπλώνει ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ ἀπείρου μίαν ἀρμονίαν ἀορίστων ἀποχρώσεων ῥίπτουσαν τὴν ψυχὴν εἰς γλυκύτατα ὄνειρα.

Αἱ καλλοναὶ ὁμῶς αὐταὶ ἀγαπητή μου φίλη, τὰς ὁποίας ἡ πάγκαλος φύσις σκορπίζει μὲ τόσῃ ἀβρότητα καὶ μὲ τόσῃ ποίησιν γύρω μας κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ἡμερινῆς ῥαστώνης καὶ τῶν σεληνοφωτιστῶν περιπάτων, ἔδῳ, εἰς τὴν ἀκτὴν αὐτὴν τῶν Φιλιατρῶν τὴν κατασπαρμένην κομφῶς ἀπὸ μικρὰ σπιτάκια ἀναδύμενα πάλλευκα, ὡς κύκνοι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πλουσίαν βλάστησιν τῆς σταφίδος τὴν καταπράσινον—

πλαισιώνουν τὴν τραχεῖαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀναζητοῦντος εἰς τὰ στέρνα τῆς μητρὸς γῆς τὸν χρυσὸν τῆς ἐργασίας.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μὲ τοὺς χαλυβδίνους μυῶνας καὶ τὰς ἀλυγίστους γομφώσεις καὶ τὰς ὀρειχαλκίνοὺς ἐπίδερμίδας τῶν μηχανῶν αὐτῶν τῶν ἀναλυομένων ὑπὸ τὸν πυριφλεγῆ ἥλιον τοῦ Ἰουνίου εἰς ἰδρωτὰ καὶ ἐξατμιζομένων εἰς ἀποπνοίας, τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μὲ τὰς ἀπλᾶς σκέψεις καὶ τὰς ἀφελεῖς ιδέας, τῶν ὁποίων τὰ εὐρέα στήθη δὲν εἶναι καὶ στεῖρα ἀπὸ εὐγενῆ καὶ γενναία αἰσθήματα, αἰσθάνεσαι ἑαυτὴν πολὺ πλησίον εἰς τὴν φύσιν καὶ ἀντιλαμβάνεσαι τῆς ζωῆς κατὰ ἓνα τρόπον ἀσυνήθη καὶ ἐκπλήσσοντα, ἀνακαλύπτουσα αὐτὴν ὑπὸ τὴν ὄψιν τῆς τὴν ἀψιμυθίωτον καὶ τὴν ἀπολαμβάνεις ὑπὸ μίαν μορφήν ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εὐρίσκω πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία κυλᾷ ἡρέμα, ὡς σιγαλὸν ῥυάκιον ὑπὸ τὴν χλόην, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ὅλας τὰς ἀνιαρὰς ὑποχρεώσεις μὲ τὰς ὁποίας τὴν σφίγγει ἀλύπητα, ὡς στηθόδεσμος, ὃ, τι ἀποκαλεῖται κοινωνικὴ ἀνάγκη.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μονῆρεις περιπλανήσεις μου ἀνά τοὺς ὄφιοειδεῖς δρομίσκους τοῦ Ἀγρίλη, εἰς τὰς ὁποίας ῥίπτομαι συνήθως, ὅταν ὁ ἥλιος περιστέλλει ὀπίσθεν τῶν χρυσοπαρύφων νεφῶν τῆς δύσεως τὰ κράσπεδα τῆς μεγαλοπρεποῦς πορφύρας του, ἀφίνουσα τὸν καλὸν μου πατέρα νὰ μετρᾷ μόνος μὲ τὸ ῥυθμικὸν βῆμα του τὰ καλαμόφρακτα στρατόνια μας βυθισμένος εἰς τὰς ἰδιαιτέρας σκέψεις του—συνήντησα μίαν μικρὰν κόρην ἐπιτηροῦσαν 3-4 πρόβατα, ἅτινα ἀπεψίλωναν τὰ χορτοσκεπασμένα ἄκρα ἐνὸς δρομίσκου λησιμονοῦντα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βόσκημα, διὰ νὰ βυθίσουν τὰ θολὰ βλέμματά των εἰς τὸ κενὸν καὶ ν' ἀφήσουν ἀπὸ ἓν παραπονετικὸν βέλασμα, ἓνα μητρικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰ ἀπόντα μικρὰ των γεμᾶτον τρυφερότητα, τὸν ὁποῖον ἤρπαζεν ἀπὸ τὰ στόματά των καὶ ἐκουρεῖλλιαζεν ἀσπλάγχχνως ὁ γοργόπτερος μπάτης. Ὑπὸ τὴν διαφανῆ πορφύραν τῶν τελευταίων ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐθώπευον, τὸ ἐκφραστικὸν πρόσωπόν της ἐξιδανικεύετο εἰς μίαν ἀσύλληπτον μορφήν Χερουβεῖμ.

— Πηγαίνεις σχολεῖον μικρὰ μου τὴν ἔρωτῶ.

— Ὅχι! Δὲν μ' ἔστειλεν ἡ μάνα μου ἀπαντᾷ θαρῶραλέως.

— Τότε πῶς θὰ παντρευθῆς, ὅταν μεγαλώσῃς, ἀφοῦ δὲν πηγαίνεις τῶρα σχολεῖον, τῆς ἐπαναλαμβάνω.

Εἰς ἀπάντησιν ὕψωσε τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς της ἐπάνω μου καὶ μ' ἐκύτταξε περιέργως, ἐνῶ ἡ ξανθὴ μορφή της προσέλαβε μίαν ἐκφρασιν ἀπορίας, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἶπῃ.

— Ξέρω καὶ ἐγὼ, πῶς θὰ συμβιβασθοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ μοῦ λές!

Δὲν εἶχα ἀκόμη κάμψει τὴν γωνίαν τοῦ δρομίσκου, ὅταν ἤκουσα ὀπίσθεν μου μίαν κρυσταλλόηχο φωνήτσα:

— Ῥὲ μάνα! Ὡρε μάνα! Ἐλα πᾶρ' τὰ πρόβατα, γιατί' γὼ πάου σχολεῖό!

(Ἀγρίλης, Ἰούνιος 1900)

Ἡ φίλη σου

ΕΛΕΝΗ ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗ

